

[Fraenkel.]

Forslagets videre Vej vil tage ethvert Hensyn til Betydningen af det Forhold, jeg her har paapeget, og det er mig naturligvis en Glæde at vide, at der her i Salen fra mange Hold, jeg tør vel endog-saa sige fra alle Hold, fra alle Partier, er Mænd, der slutter sig ganske til min Opfattelse; jeg skal henvide f. Eks. til Folketingets Forhandlinger 1930—31, Sp. 3043, den 12. December forrige Aar, jeg kan henvide til Forhandlingerne af 14. November forrige Aar og mange andre Steder.

Nu har jeg jo saa tidt, mener man, været skarp og ond mod Pressen, ganske vist med fuld Føje — i mange Aar har jeg tiet stille, men nu er jeg begyndt at tale og agter at blive ved med det —, men netop derfor er det mig ikke alene en Pligt, men det er mig en *glædelig* Pligt at konstatere, at Pressen begynder at faa Færten af, at det vist ikke gaar længere paa den tidligere Maade. Jeg skal saaledes henvide til en Artikel i „Nationaltidende“ for i Aar, hvori Bladet aabent erkender det store Misbrug, som Pressen har gjort sig skyldig i, navnlig med Hensyn til sine Referater af Retsforhandlingerne, og jeg kan føje til, at denne Erkendelse ikke er en farisæisk Erkendelse, saadan at Bladet stiller sig op, som om det dannede en Undtagelse overfor den øvrige Presse, men at det tværtimod aabent erkender, at ogsaa det selv har gjort sig skyldig i det samme Misbrug. Dette er et meget væsentligt og værdifuldt Bidrag til Drøftelsen af dette Spørgsmaal, som jeg gentager, at jeg føler det som en Pligt at fremhæve og som en kær Pligt.

Men netop dette viser ogsaa, hvilken stor Fristelse der her ligger for Pressen i at benytte Retsforhandlingerne, om jeg saa maa sige, udelukkende ud fra et Pressesynspunkt; for det samme Blad, nu under Navn af „Dagens Nyheder“, har lige i disse Dage haft Artikler om en overordentlig vanskelig Retssag, som er for netop nu — det saakaldte Medlidenhedsdrab —, og i disse Artikler begynder det atter at arbejde med i en Retsforhandling, ganske vist paa en betydelig mere beskeden Maade end tidligere, men det arbejder dog med paa et Omraade, hvor det aldeles intet har at sige, men bør forholde sig absolut objektivt og refererende indtil den Dag, da Dommen er fældet. Har det da noget at sige, kan det komme med det. Dette Eksempel viser netop, at der er al mulig Grund for Lovgivningsmagten til med stor

Bestemthed at drage Grænserne op for Pressens Ret i dette Forhold, og jeg haaber, at Forslaget maa vende tilbage til Tinget med de nødvendige Ændringer paa dette Punkt.

I øvrigt tillader jeg mig at henvide ærede Medlemmer til et Foredrag om dette Spørgsmaal, som jeg holdt sidste Vinter i Handels- og Kontoristforeningen, og som findes i „Det ny Danmark“, Nr. 6 for 1931. De, som maatte interessere sig for Spørgsmaalet, kan gaa op i Biblioteket og se hele dette Spørgsmaal uddybet mere, end der er Anledning til i nærværende Udtalelse.

Axel Dam: Naar jeg har bedt om Ordet, er det ikke blot for at takke det ærede Medlem Hr. Fraenkel for hans Tilslutning til mit Krav om, at ens Ansigt maa være privat Ejendom, men for at gøre en Tilføjelse. Paa visse Omraader er der allerede, om ikke i Lovgivningen, saa dog i Politivedtægten, truffet Bestemmelser, idet det, saa vidt jeg ved, er fastsat, at en Fotograf, hos hvem man bestiller et Billede, ikke uden ens Tilladelse kan hænge det ned i sit Udhængsskab. Dermed stemmer det meget ilde, at andre skal have Lov til at lave Billeder af en og sælge dem til Bladene. Det er ikke, fordi jeg har følt mig pikeret over nogle Karikaturtegninger, de har moret mig og mine Venner, og man kan jo ogsaa have forskellige behagelige Oplevelser derved. En Gang fik jeg saaledes fra Sverige et Brev, der var ingen Adresse paa, men udenpaa var der klæbet et Karikaturbillede fra et københavnsk Blad. Postbudet kom ganske muntert og spurgte, om det var til Dr. Kaper eller til mig. Jeg kunde sige, at det var til mig. Den Slags smaa Behageligheder maa man altsaa give Afkald paa, hvis man faar det Princip gennemført, som det ærede Medlem Hr. Fraenkel, og jeg tror ogsaa Venstrepartiet, er enig med mig i.

Ordføreren (Jesper Simonsen): Det ærede Medlem Hr. Elmquist bemærkede, at der ingen Begrundelse var givet for Forslaget om offentlig Votering i Højesteret. Det overrasker mig, at det er gaaet det ærede Medlem forbi, at Hovedgrunden til, at man saa stærkt ønsker denne offentlige Votering, er, at man saavel fra juridisk som fra læg Side ønsker en fyldigere Begrundelse af Højesteretsdommene, end den hidtidige Praksis har givet, og det er saa heldigt, om man vil, at der netop i sidste